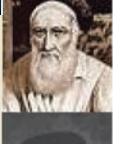
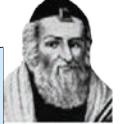
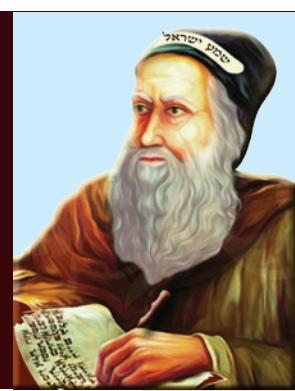

הנה מלך ב' ניאו
ציד וושע הוה
עוי ווובע כל חמו

קונטראס

דעת תורה השומר לך "פָעֵן" חלק ג' מספר אבן מקרת צעק

אור הזוהר 540 ★ אדר א' תשע"ז

פרק ג'

מפעל הזוהר העולמי

בנשיאות כ"ק אדמו"ר מהאלמן שליט"א מחבר למעלה אלף ספרים טל: 0527651911

גROLI הרציקים אומרים ללימוד זוהר הקדוש

האדמו"ר מהאלמן

במהשכים

סיפור מעשיות על כשרות המאכלים

והוסיף אדמו"ר לאמר לו:
- "איינגיימאץ" הוא ממרינו למתיקא, ואני צריך להזהר
עכשי...
אמר לו השර:

- ואם אני אשים לך זאת, התאמין לי?
השיב לו אדמו"ר, שם הוא בעצם יכח מיד היהודי, ושום
אדם זולתו לא יגע בו עד שיגיע אליו, אז יאכל.

ובפטרבורג ישב איז הגביר ר' מרדכי מליפלי לזרוך עסקיו,
והיה חשוב מאד אצל שריה המלוכה, ע"כ שלוח השר אליו
בקשה, שישלח לו תיקף "איינגיימאץ" טוב וכשר ע"י יהוד.
הדבר נכון ונכנס בלב ר"מ: למה לו זה לשון? ולבבו אף שזהו
בשביל הרבי (שהוא היה מחסידי הגדוליים), ועל כן שלח לו
תיקף את האיש "איינגיימאץ", והניח בתוכו פתקא קטנה בזה
הלשון: "אני רוצה לידע מי הוא האוכל את האיש "איינגיימאץ"
שלוי, ובאיזה מקום", וחთם שמו. השר שמר דבריו באמונה,
ולא נגע כלל המאכל, והביאו לבכובדו ובעצמו כמו שהוא
לייד אדמו"ר, ואדמו"ר מצא שם את הפתקא, כאשר תם
האוכל ביקש מהשר שישיג לו עוד מהמאכל הזה, ומעט

אוכל הניח בתרוך הכללי, ואמר להשר:

- מעת ואוכל צרייך להניח, שתחול עליו הברכה.

ותחת המעט שנשאר הניח פתקא קטנה בזה הלשון:
"אני הוא האוכל זה, ובמקום פלוני", וחთם שמו, וגם כתוב
שתיקף ישלחו איש אחד לוילנא, השר לא נגע גם בזה,
ומסר את הכללי לר"מ, ור"מ מצא את הפתקא ותהי רוחו
ורוח אנ"ש (אנשי שלומון). ותיקף שלח ע"י השר שנית את
המאכל, ואיש אחד נשלח לוילנא ואף שלא ידע כלל על
מה ולמה נשלח האיש, בטוח בכוחו אדמו"ר, שבזודאי שם
בוילנא ידוע לאיש מטרת נסיעתו, וכן היה.

המשך בעלון הבא

אדמו"ר הזcken בעל ה"תניא" והשו"ע מוסר נפשו בבית
האיסורים על כשרות המאכלות

בזמן ישיבתו של אדמו"ר הזcken בעל ה"תניא" במכבר
הפייטופטבליב פטרבורג, עבר עליו פעם אחת כמה ימים
שלא אכל מאומה, כי לא היה שם מאכל כשר. פקידי בית
האיסורים חשב, שאינו אוכל במתכוון כדי שימות, ועל כן
רצה להכניס את המאכל לפיו בעל כrhoחן, אך הצדיק סתום
פיו הקדוש בחזקה ולא יכול לפתחו בשום אופן, ותהי שם
צעקה רבה, ואדמו"ר היה בצורה גדולה. בתרוך כך בא לשם
השר חוקר-הדין ובשמו קול הצעקה שאל מה זה,
כשיפרו לו, אמר להם:

- לאיש זהה לא יהיה להכניס את המאכל לפיו בעל כrhoחן,
כי אם לדבר אליו עד שיתרצה.

נכns אליו השר בעצמו ושאלו:

- למה אין אוכל? הלא אפשר שתצא זכאי בדין, וכשלא
תאכל בודאי תמות, והלא מאבד עצמו לדעת אין לו חלק
לעו"ב.

השיב לו אדמו"ר:

- אני אוכל מפני שמאכל כשר אין לנו כאן, וטריפות לא
אוכל, אף אם לא יהיה לי חלק לעו"ב.

שאלו השר:

- ואם אשים לך מאכל כשר, התאמין לי?

השיב לו אדמו"ר:

- לעת עתה אין צורך בשום מאכל, כי הקיבה נחלשה
מאוד: רק נחוץ להשיג מבית מרכחת איזה דבר לחזק את
הkickה, וגם אם היי משיגים לי "איינגיימאץ" (מרקחת צוונ)
טוב מאיש יהודי, הייתי אוכל.

בא, היה שותף לקירוב הגאולה:

תרמו אל מפעל הזוהר העולמי ותחוו שותפים לחילוקת דפי זוהר יומי ספרים ועלונים בחו"ם, ובכך אתם גונלים חלק עצום בקירוב הגאולה ושכך
אין סופי ונצח בעולם הבא, ולכשיגיע המשיח, יצבע על כל שותף ויאמר "בזכות הגעתך".

טל לתרומות: 0527651911

וליתן רשות לשחוות ולהתנהג ברכבות, ואסור לקחת ממשה ז"ה עדת יראים ושומרי הדת ורב להם גדול בתורה ויראת שמים אסור לקחת ממנו שררה כפי שביארנו עפ"י דת תורתינו הקדושה.

כל שכן כתעת שיש לנו לזעוק מריה ולהתפלל לה' שיתן חן וחסד בעניינו הרשים אשר כל מגמותם עד כה היהת ליתן חופש דת, ליתן גם כן עתה, ושלא ליתן ממשה ז"ה ביד הפרועזידענט אוו דעפיוטיס אשר הוא מעמבערד של היוניניעטוד סינאגאָס שלהם אשר רוכב מהם אינס יודעים את התורה וממילא אינס שומרין את התורה, וגם הרוב שלהם אשר בחורו גם כן כפי רוחם ולא נבחר מעדת היראים השומרים התורה המסורה לנו וכפי דעת השולחן ערוך, אלא נבחר מעשיiri ותקיפי העם הנ"ל.

וגם ובנים אחדים אשר בחורו אינו אלא לעור עניין היראים, אבל הם גם כן אין נאמניין לנו על הקשרות, כיון שנכנסו תחתיהם ותחת רשותם, כמו דאיתא ברמ"ס הלכות בית המקדש: מי שעבר ועשה בית חז' למקדש להקריב בו קרבנו לשם אינו כעבודה זורה, ואעפ"י כל כהן ששימש בבית כוה לא ישמשו במקדש לעולם, עכ"ל הטהור.

ומשנה מפורשת בסוף מסכת מנחות דף ק"ט: הכהנים ששמשו בבית חוניו לא ישמשו במקדש, אבל איש מישראל אשר נכנס לשרת אעפ"י שכונתו לשמים אבל אינו עפ"י דת התורה לכת אחרת אינו ראוי לנו.

ועוד יש ראיות על זה ומהמת עשרם ותקפם הם רציהם להשתרר עליינו ולקחת מאיתנו את המשרה אשר שייך לנו אבל עד כה לא היה ביכולתם שלآل היה כה מהממשלה, אבל עתה ממאיצים בכל כח להשיג רשותה מהממשלה ואז יהיה ביכולתם לעשות עמננו כמה שהמה רציהם בכך הממשלה, וכל דיני שחיתות וטריפות אשר לפיה דעת תורה קדושה כהמורת הדת ונהייה מן הצוקים ולא ננענים.

זה גופא מה שרורה מה שישך לנו, זה היריסט הדת ממשה ז"ה עדת תורתינו ומוחרים ומונדים הם מהగאנונים המפורסמים. ממילא כיון שעברו על דבריהם, דזה לשון תשובה מהר"ס מרוטענברוג דפוס פראג דף קי"ג ע"ב, וכעת הוא נדפס מחדש בבודאפעסט על ידי ר' משה אריה בלאך, מורה בבית מדרש הרבנים דמדינת הגאר ולפניהם אב"ד דק"ק לייפניך במדינת מעהרען הוא בשנות תרנ"ה לפ"ק בדף קנ"ט ע"ב: ועוד גורנו ונדיינו והחרמוני בשמטה ובשם מיתה שלآل יהא אדם ראוי ליטול שרורה על חבירו לא ע"י מלך ולא ע"י שרים ושופט כדי לעשותות ולקנות ולכוף חבירו לא בדברי שמים ולא בדברי הבא, כי עושים כפרושים ואפ"לו צניעין איןן, אם לא שימנו אותם רוב הקהל מפני המשך בעלון הבא

להיות בקי בדיני ממונות ובאיסור והיתר, בדיני ממונות שיכול לדון בדיני ממונות בין איש לחברו, אם יבא דין לפניו עפ"י דת תורהינו הקדשה, במקום שמוסר לנו עפ"י חוקי המדינה, אבל במקום שאסור לנו עפ"י חוקי המדינה לדון דין ממונות עפ"י תורהינו הקדשה אין אנו רשאין, כי גם עפ"י תורהינו הקדשה דיני מלכויות דינא, ואעפ"י שאין אנו רשאין במקום שאין לנו רשות מהממשלה, אבל צריך להיות בקי בדיני ממונות, אז יש לו תואר רב באמות.

ואנופה להאנדאן הבירה אשר היא גדולה באוכולסין כל כך אשר היא יכולה להיות נחשבת למדינה, וכל חלק שבו יכולה להיות נחשבת לעיר בפני עצמה, וגם מוסמכים אנו מגדולי ישראל לדון ולהורות בין בדיני ממונות ובין באיסור והיתר, וגם נתקבלנו מקהילה אשר כל קהילה יש להם בית הכנסת גערעדזעשט לרבים עליהם, כי לפי שביארנו עפ"י דת תורתינו, יכול כל רב לבא לעיר אפ"לו היא קטנה לבא מעצמו בלבד שום קבלת קהילה ולהתנהג ברכבות אפ"לו במקומות שיש בעיר רב גדול בתורה, כל שכן אנו שנטקבלו ע"י קהילה ובעיר גדולה כלאנדאן אשר כל חלק וחולק נחשבת לעיר בפני עצמה כפי גודלה, שיש לנו להתנהג ברכבות ולתת קבלה לשוחטים ולפתוח בתיה שחיטה, וגם יש לנו חזקה על זה, כמו שמכואר בהדייא בשולחן ערוך יורה דעה הנ"ל בסוף סימן רמ"ה, זה לשונו: מי שהוחזק לרב בעיר, אפ"לו החזק בעצמו באיזה שררה אין להורידו מגודלו עפ"י שבא לשם אחר גדול ממנו, ע"כ.

ובביהור הגרא"א שם ס"ק ל"ז הביא מקורו מתלמוד ירושלמי, זה לשונו: כמו שכותב בירושלמי סוף ההוריות, אילין דבר פזי ודór' הוועשייא הוועלין ושאלין בשלמא דנסיאה בכל יום, והוא אילין דר' הוועשייא עלין קדמוני ונפקין קדמוני, אולין איןון דבר פזי ואחתהנן לנשיאה אתן בעון מיעל קדמוני אתן ושאלין לר'امي, אמר להם ר'امي והקומות את המשכן כמשפט (שמות כ"ז פסוק ל') וכי יש משפט לעצם, אלא קרש שואה להנתן בצפון ינתן צפון, בדורות ינתן בדורות, עכ"ל הטהור.

הנה נראה מוה דאפ"לו שרורה קטנה, לעיל לשאול בשלמא דנסיאה דזו כו משפחת ר' הוועשייא לעיל מקודם לא הווטרו לקחת מהם, כל שכן לקחת מאיתנו שרורה גדולה כזו למנות שוחטים ולתת להם קבלה ולפתחה בתישחיטה אשר יש לנו חזקה על זה, כל שכן דאסור לקחת מאיתנו. ושרה של ישחיטה שייך לבנים, וגם לקחת שרורה זו אפ"לו במקומות שיש גדול ממנו, אתה בהדייא ג"כ במסכת עירובין דף ס"ג ע"א: רביינה סר סכינה בבבל, ורבינא תלמיד חבר דרב אשוי והוא רב אשוי היה ר' רב מטה מהחסיא שהוא אשוי בבבל, ורבינא שהוא תלמיד חבר דרב אשוי הוא אפ"לו הכי בדק סכינין לשחוות שלא ברשות רביינה. כל שכן רב מוסמך מרבניים באטר דרב אחר שהוא אינו רבו יכול לבדוק סכינין

